

НИКОЛАЙ РАЙНОВ
ЧУДНАТА КРАВА
АРАБСКА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Имало едно време един мъж и една жена. Той бил разумен и работлив, а тя — добра и нежна. Родили им се две близначета — момче и момиче. Но майката не успяла да отгледа децата си. Тя умряла, преди те да порастат.

Мъжът се оженил, за да има кой да гледа сираците. Взел вдовица, която му довела също тъй момче и момиче. Но тя не била като първата му жена: мразела заварените деца, биела ги, скубела им косите.

На своите две тя давала да ядат всичко най-хубаво, а близнаците карала да се хранят с черния хляб, който месели за кучетата. Като я знаел, че е зла и заядлива, мъжът не смеел да се обади, за да защити сирачетата.

Но макар че се хранели зле, двете близначета растели здрави, силни и хубави, а доведените слабеели от ден на ден и грознеели. Мащехата помислила, че е от храната. Почнала да дава и на своите от хляба за кучетата, ала те измършавели още повече.

Близнаците излизали всеки ден из полето да пасат една хубава черна крава, която бил купил баща им след майчината им смърт. Мащехата подозряла, че те я доят скришом, та пият млякото ѝ. Но кравата се връщала всяка вечер с пълно виме.

Една заран жената рекла на своето момче:

— Иди с бацько си и кака си и виж какво ядат, като излязат на поляната, па ми кажи!

То тръгнало със сираците на пасбището. Те си били понесли само твърд черен хляб. Като стигнали на поляната, изгладнели, защото мащехата не им давала да закусват. Те поглеждали от време на време хляба, но не посягали да хапнат. После поглеждали ту кравата, ту доведеното братче и не знаели какво да правят.

Най-после, като си казали нещо шепнешком, рекли на момчето:

— Братче, ако намерим нещо за ядене, ще ни наклеветиш ли?

— Няма да ви наклеветя — отвърнало момчето.

Тогавата дали хляба на кравата, па ѝ рекли:

— Молим ти се, кравичко, погрижи се за нас, както се грижеше мама!

И ето че на поляната се явило голямо блюдо, а в него — сладка баница с мляко и каймак, поръсена с орехи. Близнаците си разделили

баницата с малкото братче, изяли я, после изпили млякото и почнали да играят. Цял ден играли, а вечерта се върнали с кравата.

Мащехата им повикала своето момче и го запитала:

— Какво ядохте на ливадата?

— Нищо, мамо. Изядохме хляба за кучетата.

На другата сутрин, когато сираците тръгнали с кравата на паша, и момчето тръгнало с тях. Но мащехата го дръпнала, па рекла:

— Стой си тук! Сега ще отиде сестра ти.

Тя поръчала на момичето си да ѝ каже какво ще ядат близнаците на пасбището и го пратила да върви с тях. То се затичало и ги настигнало.

Като отишли на ливадата, близнаците запитали сестричето си ще ли ги обади, ако намерят нещо за ядене. Момичето им казало, че няма да обажда никому. И тоя ден те дали хляба на кравата, а после споделили баницата и млякото с девойчето. Но колкото и да го молели да си поиграе с тях, то не искало: мразело ги.

Върнали се вкъщи. Когато мащехата запитала момичето си какво са яли на моравата, то ѝ разказало всичко. На другия ден жената се разпъшкала, легнала, престорила се на болна. Мъжът ѝ повикал селския лекар да я прегледа.

Оня дошъл. Мащехата рекла скришом от своя мъж:

— Аз не съм болна, преструвам се. Но ти кажи на мъжа ми, че съм зле и че ще се изцерея само ако изям печен черен дроб от черна крава. Така му речи. Ще ти дам една жълтица.

Лекарят бил готов да направи всичко за пари. Той казал на мъжа:

— Жена ти е опасно болна. Може да умре, ако не ѝ се намери лек.

— Какъв лек? — запитал мъжът угрижено. — Знаеш ли го?

— За знаене знам го, но много мъчно се намира. Да ѝ се опече черен дроб от черна крава, но цялата черна — да няма бяло петно никъде.

— Че то е лесна работа! — викнал мъжът и се успокоил. — Моята крава е съвсем черна.

И той заповядал да заколят кравата. Децата се разплакали, като узнали за това. Почнали да молят баща си да пожали кравата, ала той рекъл:

— Майка ви умира. За цяр коля кравата. Ако не я заколя, ще умре майка ви.

Децата не посмели да кажат повече ни дума. Но те се скрили в двора и почнали да плачат.

— Сега сме цели сираци — говорели си те едно на друго. — Няма я вече нашата добра кравичка, да се грижи за нас наместо майка.

Мащехата хапнала от дроба и станала: казала, че се е излекувала. А мъжът и лекарят опекли месото на кравата и се нагостили. Лекарят взел кожата, па дори и рогата.

Но сираците събрали костите на кравата, изгорили ги и прибрали пепелта в едно голямо гърне, което заровили в един кът на двора. Те искали да запазят останките от онова добро животно, което им било наместо майка.

Малко време след това от пепелта порасло алое — миризливо растение с големи остри листа. Когато видели алоето, близнаците се зарадвали. Те седнали между бурените и си спомнили за хубавата черна крава с ония добри очи, които ги гледали нежно, както ги гледала майка им. Тогава и братът, и сестрата заплакали — и сълзите им капнали на земята, дете бил коренът на миризливото растение.

И — за голяма почуда — между дебелите листа на алоето отведнъж се явили банани, фурми и малки медени курабийки.

— О, какво добро цвете! — извикало радостно момичето. — Майка ни умря, кравата заклаха, но отсега то ще ни бъде наместо майка.

И те изяли плодовете и курабийките.

Оттогава сираците всяка вечер, като си свършат работата, отивали в оня кът на двора. Те поливали цветето, а то им давало плодове и разни сладки ястия. Но не било само това. Те му се оплаквали от лошите обноски на своята мащеха и след туй им олеквало на душата, сякаш са изказали своите мъки на родна майка, която ги е утешила.

Но злата мащеха не оставила и алоето.

Тя забелязала, че двете сирачета излизат вечер и дълго се бавят някъде. За да разбере къде отиват, пратила момичето си да ги проследи. То тръгнало подире им и ги видяло, че седят в оня кът на двора. Чуло ги как се оплакват на алоето, видяло ги как го поливат и

как после ядат плодове и сладкиши. Върнало се, та разправило всичко на майка си.

Жената надумала мъжа си да засади двора с царевица. Той наел хора да го прекопаят. Извадили и алоето заедно с гърнето и го хвърлили на сметта. Децата го взели — да го засадят другаде, — но мащехата им се скарала, счупила, гърнето, а цветето хвърлила в огъня.

Момчето и момичето се разплакали. Те отишли да дирят чирепките от гърнето. В буцата земя, която намерили край тях, видели няколко влакнести коренчета, останали от алоето. Взели ги и ги сложили на покрива да изсъхнат, защото знаели, че и да ги посадят, мащеха им ще изскубе израстъка.

Един ден, като копаели царевицата, видели, че на покрива кацва пъстро птиче с румена шия и златисти крила. То грабнало влакнцата и отлетяло с тях към реката. На децата станало много мъчно. Ала надвечер, когато слънцето се спускало към залез, пъстрото птиче долетяло отново и кацнало пак на покрива. То запяло и се загледало към сираците, сякаш ги вика да тръгнат след него.

Обаче в двора била мащехата. Тя им креснала да копаят и да не се захласват. Те взели отново мотиките. Но когато слънцето залязло и работниците се прибрали, момчето и момичето оставили мотиките. Тогава птичето хвъркнало и почнало да се вие на кръгове над тях.

Те излезли от двора. Пъстрото птиче полетяло бързо към реката и близнаците го последвали. На брега, между клоните на един голям трънлив храст, имало гнездо. Там кацнало птичето. То загледало брата и сестрата, сякаш им казвало:

„Елате, елате! Приближете се повече! Елате ми на гости.“

Сираците отишли до самото гнездо. На момчето дошло на ум да нахранят птичето.

— Сестрице — рекло то, — я иди донеси от нашия черен хляб! Навярно това птиченце е гладно.

Девојката се затекла, та донесла два-три залька хляб. А птичето през това време пеело. То хапнало от хляба и после изгледало с благодарност брата и сестрата. Но то не ги гледало, както гледа птица. В очите му те видели погледа на добрата черна крава и нежния поглед на своята майка.

— Не ти ли се струва — запитало момчето сестра си, — че това малко птиче ще ни бъде вместо майка, както беше кравата, а после

алоето?

И ето че в същия миг гнездото се напълнило с различни плодове и други сладки ястия. Близнаците се нахранили, помилвали птичето и се прибрали вкъщи.

Оттогава те почнали да отиват често при гнездото и да хранят птичето. А то пълнело своето гнездо с плодове и гощавало децата. И те свикнали да му изказват своите радости и мъки.

Но мащехата ги извардила веднъж, когато излезли, и ги видяла къде отиват. Тя пратила подире им своето момиче да разбере какво правят край реката зад храстите. Като узнала каква е работата, накарала мъжа си да убие птичето.

Той се скрил на другия ден и причакал пъстрото птиче. Хвърлил по него стрела, ала не го улучил. Хвърлил втора, трета, четвърта: то избягало. Цял ден стоял, мерил и все не успявал да го удари. Отчаял се и се върнал у дома си.

— Не се убива това птиче — рекъл. — Много е хитро. Цял ден го дебнах, но не сполучих. Я да го оставим на мира!

— Ти ако не можеш — рекла жената, — аз мога. Ще го уморя още утре.

И тя замесила един черен хляб, па турнала в него отрова. Когато се изпекъл, сложила го там, дето децата знаели, че стои хлябът им. Сираците били пратени по работа. В това време доведеното момиче рекло на брат си:

— Хайде да идем да нахраним птичето, както правят близнаците, та и на нас да даде плодове.

Момчето се съгласило. Взели черния хляб и отишли край реката. Но птичето, щом ги видяло, изхвъркнало от гнездото. Те го чакали, чакали — то не се върнало. И понеже били изгладнели, изяли половината хляб.

По едно време почнал да ги свива корем. Те не знаели, разбира се, че хлябът е отровен. Но момичето се уплашило да не би майка им да се скара, че са яли от хляба за кучетата.

— Недей казва на мама къде сме били и какво сме правили — рекло то.

— Няма да казвам.

И те останали все още да чакат птичето. А болката се усилвала.

— Боли ме коремът — оплакало се момчето. — Да си вървим. Птичето няма да дойде.

— И мене ме боли — рекло девойчето. — Хайде да си вървим. И се прибрали.

Тая вечер сираците не отишли при гнездото, защото не намерили хляб, а ги било страх да поискат. През нощта доведените деца умрели. В леглото им намерили половината черен хляб.

Мащехата се озлобила още повече срещу заварените деца. Отишла, та изгорила храста заедно с гнездото и изпъдила сираците.

— Махайте се оттук! — викнала им тя. — Вие сте отровили децата ми с проклетите плодове, които вземахте от гнездото.

Братът и сестрата отишли край реката и седнали до изгорения храст. Те почнали да плачат, че им отнели и последната утеха. Но ето че прелетяла една златна пчела, забръмчала около храста — сякаш търси нещо — и кацнала на рамото на момчето.

— Ела, ела! След мене, след мене! — казвала тя.

Близнаците тръгнали. Пчелата литнала и ги повела. От време на време тя кацвала на някое цвете — да се отмори и да посмуче малко сок. Тъй братът и сестрата вървели дълго. Най-послед навлезли в една гъста гора. Пчелата ги отвела пред голяма пещера. В хралупата имало пити мед от диви пчели.

— Тая пчелица е много добра — казало момичето. — Изглежда, че тя ще ни бъде сега като майка. Но ако посегнем да вземем от меда — няма ли да ни ужилят пчелите?

Пчелата разбрала, види се, това. Тя почнала да бръмчи и да обикаля около дървото. Изведнъж всички пчели, които били в хралупата, изхвъркнали и полетели с нея. Тя ги отвела на друго дърво и те почнали да правят пити там, а оная хралупа оставила на децата.

От оня ден сираците заживели в пещерата. Те се хранели с мед и плодове. Пчелата се грижела за тях, както се грижи майка за децата си. Потрябва ли им нещо, помолвали я да им го даде и наистина го намирали в хралупата. Тъй порасли те. Момчето станало едър и силен момък, а девойчето — стройна и хубава мома.

Един ден пчелата казала на момъка:

— Занеси една пита мед на царя!

Момъкът взел една пита, завил я в широки листа, турил я в кошница, която бил изплел, и тръгнал със сестра си. Пчелата ги

водела. Столицата на онова царство била много далече, но вечерта, като легнали да преспят, пчелата забръмчала над близнаците и те се събудили пренесени накрай града. На заранта отишли в двореца и казали, че носят дар на царя.

В онова царство хората не знаели какво е мед. Царят хапнал от питата, както си е с восъка. Медът много му се усладил. Той запитал има ли още.

— Има — рекъл момъкът, — но е далече: чак в гората.

— Ще идеш да донесеш, момко. Ще те наградя богато. А това момиче сестра ли ти е?

— Сестра ми е, царю честити. Ние с нея никога не се делим. Близнаци сме.

През цялото време царят гледал все в момата. Види се, харесала му. В онова царство хората били черни. И царят им бил черен. А близнаците били бели. Те се били родили в друго царство.

Царят най-после рекъл:

— Тая мома ще ми стане жена. Тя ще бъде царица. Съгласна ли си?

— Съгласна съм, царю честити — отвърнала тя.

— А ти даваш ли я? — запитал той момъка.

— Давам я, царю честити, щом е съгласна.

Царят се оженил за момата. В това време долетяла златната пчела. След нея хвърчели всички други пчели от гората.

— Какви са тия мухи? — викнал с досада черният цар и почнал да маха с ръце, като видял, че налитат на него.

— Недей ги пъди! — казал кротко момъкът. — Не са мухи, а пчели. Те правят меда, който толкова ти се хареса.

— Тъй ли? Тогава нека останат.

И пчелите наистина останали. Момъкът им съградил кошери. Оттогава и в царството на черните хора се завъдили пчели, а момъкът и момата заживели щастливо в двореца на черния цар.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.